

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

ΜΕΤΑ ΤΗ ΛΟΥΤΣΙΑ - DESPUES DE LUCIA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μισέλ Φράνκο
Ηθοποιοί: Τέσα Ια, Γκονζάλο Βέγκα Τζούνιορ,
 Ταμάρα Γιάζμπεκ
Χώρα: Μεξικό (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 103'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Βραβείο "Ένα κάποιο Βλέμα" Φεστιβάλ Κανών 2012
- Βραβείο Αργυρός Hugo - Ειδικό Βραβείο Κριτών στον Μισέλ Φράνκο, Διεθνές Φεστιβάλ Σικάγο 2012
- Βραβείο "Ορίζοντες" Ειδική Μνεία στον Μισέλ Φράνκο, Διεθνές Φεστιβάλ San Sebastian 2012.

Μετά το θάνατο της συζύγου του, ο Ρομπέρτο και η έφηβη κόρη του Αλεχάντρα μετακομίζουν στην Πόλη του Μεξικού. Εκείνος ανοίγει ένα εστιατόριο κι εκείνη γνωρίζει νέους φίλους στο σχολείο. Προσπαθούν σιωπηλά να αφήσουν πίσω το παρελθόν τους, αλλά η καινούργια πραγματικότητα είναι

πολύ σκληρή για να τους το επιτρέψει.

Ρεαλιστικό και ψυχολογικά επώδυνο δράμα, το οποίο θίγει ένα καυτό κοινωνικό πρόβλημα - το σχολικό τραμπουκισμό - και αναδεικνύει χωρίς υπερβολές την κρυμμένη βία των ανθρώπινων σχέσεων. Αργών ρυθμών και χαμηλών τόνων, αιφνιδιάζει με το απρόσμενο, πικρό φινάλε του. Βραβείο Καλύτερης Ταινίας στο τμήμα ένα κάποιο βλέμμα του Φεστιβάλ Κανών.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Μια νεαρή μαθήτρια γίνεται στόχος χλευασμού, εξευτελισμού και βασανιστηρίων από τους συμμαθητές της, σε μια συγκλονιστική, συχνά απωθητική, ταινία, υποψήφια για το Όσκαρ ξενόγλωσσας ταινίας.

"Μετά τη Λουτσία". Το μεξικάνικο (και πολύ αγαπητό στα διεθνή φεστιβάλ, καθώς έχει μαζέψει πάμπολλα βραβεία) φιλμ του Μισέλ Φράνκο μού τράβηξε το χαλί κάτω από τα πόδια: ξεκίνησα θυμωμένος μαζί του και, στο τέλος, υποχρεώθηκα να παραδεχτώ το λάθος μου και να υποκλιθώ. Γιατί η σκληρή αυτή καταγραφή του δράματος ενός ανήλικου κοριτσιού, που μετά τον θάνατο της μητέρας του μετακομίζει σε νέα συνοικία όπου και τραβά τα πάνδεινα από

τους απάνθρωπους συμμαθητές του, οδηγείται σε μια αναπάντεχη πλην όμως ουσιαστική κατάληξη. Που "κυκλώνει" μοναδικά τους παράγοντες εκείνους που οδηγούν στη βία, φανερώνοντας ταυτόχρονα έναν ανθρωπισμό που απαιτεί από εσένα, τον θεατή, να πάρεις μια ξεκάθαρη θέση. Το δεύτερο διαμάντι της εβδομάδας. Σας το υπογράφω: αυτό το φινάλε, δεν θα το ξεχάσετε.

ΑΚΗΣ ΚΑΠΡΑΝΟΣ

Έξι μήνες μετά τον θάνατο της συζύγου του σε τροχαίο, ο Ρομπέρτο και η έφηβη κόρη του Αλεχάντρα κάνουν ένα καινούργιο ξεκίνημα, μετακομίζοντας στην Πόλη του Μεξικού. Πατέρας και κόρη προσπαθούν ο καθένας να ξεπεράσει το πένθος του με τον δικό του τρόπο. Όσο ο πατέρας παραμένει απρόσιτος, η κόρη αρχίζει να συναναστρέφεται μια μάλλον επικίνδυνη παρέα στο καινούργιο της σχολείο. Η Αλεχάντρα θα γίνει σταδιακά το θύμα μιας ολοένα και πιο απάνθρωπης συμπεριφοράς από τη μεριά των συμμαθητριών της, χωρίς να τολμάει να αντιδράσει ή να μοιραστεί κάτι από την προσωπική της κόλαση με τον πατέρα της. Αφαιρετικό και πένθιμο, το δράμα του Μίτσελ Φράνκο κληρονομεί τα βασικά χαρακτηριστικά του σινεμά του Μίκαελ Χάνεκε: τα πυκνά και σταθερά πλάνα, την παγερή οξύτητα, την ηθελημένη απόσταση από τους χαρακτήρες, το στοχαστικό και αναμφισβήτητο σχόλιο για μια κοινωνία αποξένωσης, εχθρική στον πυρήνα της. Κυριαρχεί η απώλεια της μητέρας και συζύγου, την οποία βιώνουν διαφορετικά ο Ρομπέρτο και η Αλεχάντρα. Ο Φράνκο μεταφράζει την απώλεια της Λουτσία σε μελαγχολία και σύγχυση. Ο Ρομπέρτο αποσύρεται σε έναν κόσμο παθητικό, με μια διάθεση διεκπεραιωτική, ελάχιστα συμμετοχική, αρνητική προς τη ζωή. Χωρίς ακριβώς να προκαλέσει, η Αλεχάντρα χάνει τον προσανατολισμό της και πέφτει θύμα της χειρότερης εκδοχής του σχολικού εκφοβισμού: το βιντεάκι με τις περιστασιακές ερωτικές περιπτώσεις της με έναν συμμαθητή της ανεβαίνει στο Διαδίκτυο και δεν ξέρει από πού και από ποιον να πρωτοκυρφετεί. Ο Φράνκο δεν μένει στην περιγραφή. Παρατηρεί και καταγράφει την απόλυτη ταπείνωση της κοπέλας, τον τρόπο με τον οποίο η συμπεριφορά των συμμαθητών και η σιωπή των καθηγητών σηματοδοτούν το κορμί και πληγώνουν το πνεύμα της. Σε μια ταινία που έχει την όψη κοινωνιολογικού δοκιμίου ενοχλούμαστε και βράζουμε από αγανάκτηση. Όπως ο Χάνεκε

στον Κρυμμένο και στο Funny Games πιστεύει πως το σοκ της ιστορίας δεν χρειάζεται μετωπική κινηματογράφηση, έτσι και ο Φράνκο συνθέτει με γνώμονα τα στοιχεία και τους χαρακτήρες και όχι για να προσφέρει έτοιμο εντυπωσιασμό. Το Μετά τη Λουτσία κέρδισε τη Χρυσή Κάμερα στο Φεστιβάλ Κανών και θα μπορούσε άνετα να βρίσκεται στην πεντάδα του μη αγγλόφωνου Όσκαρ.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Με βραβείο καλύτερης ταινίας στο τμήμα "Ένα κάποιο βλέμμα" του Φεστιβάλ των Κανών και υποψήφια για το φετινό Ξενογλωσσο Όσκαρ, μας έρχεται η συγκλονιστική αυτή ταινία του Μεξικανού Μικέλ Φράνκο.

Στο επίκεντρο της ταινίας βρίσκονται τα βίαια και στη συνέχεια απάνθρωπα πειράγματα - τα οποία οδηγούν σε τραγικά αποτελέσματα - από "παλικαράδες" μαθητές και μαθήτριες σε βάρος της νεαρής Αλεχάντρας.

Η οδύσσεια της Αλεχάντρας αρχίζει όταν, έχοντας μετακομίσει μαζί με τον πατέρα της στο Μεξικό μετά τον τραγικό θάνατο της μητέρας της, Λουτσία, αφήνεται, μεθυσμένη να κάνει έρωτα με συμμαθητή της στη διάρκεια ενός πάρτι. Με αποτέλεσμα, μετά την αρχική δημοτικότητά της, η Αλεχάντρα να γίνεται στόχος κοροϊδίας, κουτσομπολιού, εξευτελισμού και βασανιστηρίων από τους συμμαθητές της.

Η κάμερα του Φράνκο δεν χαρίζεται σε κανέναν. Με επιμονή, ωμό ρεαλισμό, συχνά με ανυπόφορη σκληρότητα, καταγράφει τις απάνθρωπες μεθόδους με τις οποίες οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριες της Αλεχάντρας "τιμωρούν" το θύμα τους. Μεθόδους που τελικά παίρνουν τη μορφή ταινίας τρόμου, για να φωτίσουν τη σκληρότητα που υπάρχει, και που συνήθως αρνούμαστε να παραδεχτούμε, στην εφηβική ηλικία.

Στόχος βέβαια του σκηνοθέτη δεν είναι να φτιάξει μια ταινία τρόμου ή να καταδικάσει τη νεολαία, αλλά να φέρει στην επιφάνεια **τη γενικότερη κατάσταση της παιδείας**, την επιφανειακή της προσέγγιση και το ρόλο (ελλιπή ή ανύπαρκτο δυστυχώς) των δασκάλων και των καθηγητών στη σωστή διαμόρφωση της νεολαίας.

Συνολικά, μια συναρπαστική ταινία που μπορεί να ενοχλεί, αλλά και που προβληματίζει.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

